

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobkyně: **GEPARD EU, s. r. o.**
sídlem Ptácká 131/31, 293 01 Mladá Boleslav

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 10. 5. 2018, č. j. MPSV-2018/15745-421/1,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobkyně podala dne 20. 10. 2011 k Úřadu práce ČR – krajské pobočce v Příbrami (dále jen „úřad práce“) žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). O příspěvek požádala za 3. čtvrtletí roku 2011 pro 26 zaměstnanců se zdravotním postižením v celkové výši 580 738 Kč.
2. Úřad práce poté správní řízení přerušil do doby skončení řízení o předběžné otázce, zda byl v souvislosti s podáním žádosti o příspěvek spáchán trestný čin.

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

3. Rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 15. 4. 2016, č. j. 2 T 67/2015 - 1449 (dále jen „trestní rozsudek“), byl tehdejší jednatel žalobkyně M. M. uznán vinným ze spáchání pokračujícího přečinu dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, 2 a 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), a to zčásti ve stádiu pokusu. Tohoto trestného činu se M. M. dopustil jakožto jednatel a jediný společník žalobkyně a společnosti GEPARD-MB s. r. o. tím, že vytvořil u těchto podnikatelských subjektů chráněná pracovní místa a jménem těchto podnikatelských subjektů uzavíral pracovní smlouvy s osobami se zdravotním postižením, čehož následně využil k podávání žádostí o příspěvek, ve kterých v úmyslu obohatit sebe nebo jím ovládané společnosti uváděl nepravdivé a hrubě zkreslené údaje o výši mzdových nákladů a době trvání pracovního poměru některých zaměstnanců, neboť některým takto vykazovaným zaměstnancům fakticky vyplácel mzdy podstatně nižší. Na základě takto zkreslených údajů byly žalobkyni a společnosti GEPARD-MB s. r. o. poskytovány vyšší příspěvky, než jaké by jim podle zákona o zaměstnanosti náležely. Odsouzený jednatel žalobkyně tímto jednáním způsobil škodu ve výši 342 825 Kč a dále se pokusil způsobit škodu ve výši 111 512 Kč. Výše škody byla určena na základě znaleckého posudku Ing. Černého, soudního znalce v oboru ekonomika. Dílčí útok týkající se žádostí o příspěvek za 3. čtvrtletí roku 2011 spočíval v tom, že jednatel žalobkyně vyhotovil žádost o příspěvek, „*přičemž uplatňoval požadavek na příspěvek ve výši 580.738 Kč, což bylo o 111.512,- Kč více než byl oprávněný nárok.*“
4. Úřad práce rozhodnutím ze dne 4. 8. 2016, č. j. MBA-T-87/2011, podle § 78 odst. 10 zákona o zaměstnanosti rozhodl o neposkytnutí požadovaného příspěvku. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 11. 2016, č. j. MPSV-2016/1914455-421/1, bylo dané rozhodnutí úřadu práce zrušeno pro nesprávné právní posouzení věci.
5. Dne 18. 12. 2017 vydal úřad práce rozhodnutí č. j. MBA-T-87/2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) o neposkytnutí příspěvku dle § 78 odst. 3, 4 a 7 písm. b) zákona o zaměstnanosti z důvodu, že žalobkyně v žádosti uvedla vyšší mzdové náklady, než ve skutečnosti vynaložila. Úřad práce shledal, že žalobkyně splňovala podmínky pro poskytnutí příspěvku v tom smyslu, že zaměstnávala více než 50 % osob se zdravotním postižením a byla doložena její bezdlužnost. S odkazem na § 78 odst. 7 zákona o zaměstnanosti ovšem dospěl k závěru, že nemůže rozhodnout o neposkytnutí pouze části příspěvku.
6. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém navrhla, aby jí byl poskytnut požadovaný příspěvek snížený o 111 512 Kč, tedy ve výši 469 226 Kč.
7. Dne 10. 5. 2018 vydal žalovaný v záhlaví označené rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž změnil výrok prvostupňového rozhodnutí v části týkající se rozhodného znění zákona o zaměstnanosti. Kromě této formální změny však žalovaný prvostupňové rozhodnutí věcně potvrdil a se závěry úřadu práce se zcela ztotožnil. Podle žalovaného předvídá § 78 odst. 7 zákona o zaměstnanosti tři možná rozhodnutí o žádosti o příspěvek, a to buď (i) příspěvek při splnění všech zákonných podmínek přiznat [písm. a)], (ii) příspěvek při nesplnění některé z podmínek nepřiznat [písm. b)], nebo (iii) ve vztahu k zaměstnanci, u něhož nebyl doložen status osoby se zdravotním postižením, příspěvek *částečně* nepřiznat [písm. c)]. Žalovaný shledal, že u žalobkyně třetí možnost [písm. c)] nenastala, přičemž poukázal na odsouzení tehdejšího jednatele žalobkyně za trestný čin dotačního podvodu spočívající v úmyslném uvádění nepravdivých informací s cílem dosáhnout příspěvku ve vyšší výměře, čímž byla vyloučena i první možnost [písm. a)].

Proto dle žalovaného nemohlo být rozhodnuto jinak, než požadovaný příspěvek podle § 78 odst. 7 písm. b) zákona o zaměstnanosti zcela neposkytnout. Žalovaný rovněž podotkl, že na žalobkynin případ se nevztahoval ani § 78 odst. 9 zákona o zaměstnanosti, neboť se nejednalo o situaci, kdy by mělo docházet k vrácení příspěvku, ale jsou posuzovány podmínky pro jeho přiznání.

II. Obsah podání účastníků

8. Žalobkyně v žalobě namítala, že v žádosti o příspěvek byly neoprávněně uplatněny nároky pouze za dva zaměstnance se zdravotním postižením ve výši 111 512 Kč. U zbylých 24 zaměstnanců však byly podmínky pro výplatu příspěvku splněny. Správní orgány tudíž pochybily, pokud rozhodly o neposkytnutí celého příspěvku. Dle žalobkyně měla být celková výše příspěvku pouze pokrácena o neoprávněně uplatněné nároky a ve zbývající části, tj. ve výši 496 226 Kč, jí měl být příspěvek poskytnut. Na podporu své argumentace žalobkyně odkázala na § 78 odst. 7 písm. c) zákona o zaměstnanosti a na znalecký posudek Ing. Černého, který byl vypracován v rámci trestního řízení. S odkazem na § 78 odst. 9 zákona o zaměstnanosti dále žalobkyně uvedla, že příspěvek jí mohl být vyplacen v celé výši a následně mohla být vyzvána k vrácení jeho neprávem vyplacené části.
9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že tehdejší jednatel žalobkyně v žádosti o příspěvek úmyslně uváděl nepravdivé informace, čímž spáchal trestný čin dotačního podvodu ve stádiu pokusu, za který byl již pravomocně odsouzen trestním rozsudkem. Dále uvedl, že při poskytování příspěvku jsou úřady práce povinny postupovat hospodárně, účelně a efektivně. Jelikož žalobkyně nesplnila všechny podmínky pro přiznání příspěvku, úřadu práce nezbyvalo, než příspěvek neposkytnout v celé výši dle § 78 odst. 7 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Ustanovení § 78 odst. 9 zákona o zaměstnanosti dle žalovaného na projednávaný případ nedopadá.

III. Dosavadní průběh soudního řízení

10. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 6. 2020, č. j. 54 Ad 4/2018 - 21 (dále jen „první rozsudek“), právnímu názoru správních orgánů nepřisvědčil a napadené rozhodnutí zrušil. Soud vycházel z toho, že příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením je při splnění zákonem stanovených podmínek nárokový. V trestním řízení sice bylo prokázáno, že tehdejší jednatel žalobkyně uvedl klamavé údaje o části mzdových nákladů dvou zaměstnanců (K. J. a I. Š.), nicméně ostatních 24 zaměstnanců se podvodné jednání netýkalo. Zákon o zaměstnanosti ve znění účinném do 31. 12. 2011, které je rozhodné pro posouzení žádosti žalobkyně, přitom nestanovil, že by spáchání trestného činu v souvislosti s podáním žádosti o příspěvek mělo automaticky za následek neposkytnutí celého příspěvku, což je podstatný rozdíl oproti současné právní úpravě účinné od 1. 1. 2018. Stejně tak na posouzení nároku nemůže mít vliv skutečnost, že se žalobkyně v žádosti (viz písm. I bod 2 větu první žádosti) zavázala uvést pravdivé údaje, neboť zákon s porušením tohoto závazku nespojoval žádný právní následek. Soud proto shledal, že ačkoliv žalobkyně žádala o část příspěvku neoprávněně, tak v části skutečně vynaložených mzdových nákladů na zaměstnance jí měly správní orgány příspěvek poskytnout, a to na základě analogické aplikace § 78 odst. 7 písm. c) zákona o zaměstnanosti, jež je svou povahou řešené otázky nejbližší.
11. První rozsudek však byl na základě kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 1. 2023, č. j. 3 Ads 218/2020 - 37 (dále jen „zrušující rozsudek NSS“). NSS shledal, že žalobkyně v daném případě řádně

neprokázala řádně jednu z podmínek nároku, a to výši vynaložených mzdových prostředků na zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Podle tehdy účinného znění zákona o zaměstnanosti jí tedy nemohl být příspěvek přiznán, a to ani v částečné výši.

12. Účastníci se po vrácení věci k dalšímu řízení ve stanovené lhůtě k závěrům vysloveným ve zrušujícím rozsudku NSS nevyjádřili.

IV. Posouzení věci soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
14. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
15. Soud předně považuje za vhodné připomenout, že k dané problematice existuje relativně konstantní judikatura. Jak soud konstatoval již v prvním rozsudku, skutkově i právně obdobnou věcí se zabýval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 7. 8. 2019, č. j. 5 Ad 26/2016 - 41, který mj. vyslovil, že *uvedení nepravdivých údajů v podkladech připojovaných k žádosti o příspěvek vede k tomu, že by příspěvek nemohl být poskytnut vůbec nebo by nemohl být poskytnut plně v požadované výši.* S těmito úvahami se následně zcela ztotožnil též první senát NSS v rozsudku ze dne 16. 12. 2020, č. j. 1 Ads 282/2019 - 37, jímž zamítl kasační stížnost (téhož) žalovaného proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze. První senát NSS přitom dospěl k následujícím závěrům: *„Ačkoliv zneužití tohoto příspěvku s cílem vlastního obohacení, které bylo prokázáno v trestním řízení ukončeném rozsudkem Krajského soudu v Praze č. j. 11 To 168/2013 - 1610, je jednoznačně nejen protiprávním, ale i nemorálním jednáním, které Nejvyšší správní soud považuje za rozporné s dobrými mravy a zásadami slušnosti, je nutno přisvědčit městskému soudu, že zákon o zaměstnanosti v rozhodném znění nespojoval obecně s takovým jednáním následek neposkytnutí příspěvku jako celku, resp. neposkytnutí té části příspěvku, jež nebyla ovlivněna tímto jednáním“*, následně vysvětlil účel daného příspěvku a popsal možné negativní důsledky přístupu, když by se o neposkytování příspěvku rozhodovalo jako o celku, a tedy dospěl k závěru, že příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním postižením je třeba ve vztahu k jednotlivým zaměstnancům považovat za dělitelné plnění. Proto za situace, kdy žadatel v žádosti uvede zčásti nepravdivé údaje, tak lze příspěvek poskytnout alespoň zčásti ve výši, u níž správní orgány dojdou k závěru, že byla skutečně použita k úhradě mzdových nákladů na zaměstnance se zdravotním postižením. Z uvedeného právního názoru prvního senátu NSS následně vycházel též pátý senát v rozsudku ze dne 22. 1. 2021, č. j. 5 Ads 280/2019 - 38, a částečně rovněž osmý senát v rozsudku ze dne 2. 12. 2020, č. j. 8 Ads 225/2020 - 27, odst. 18 a 23.
16. V předchozím odstavci rekapitulované judikатурní závěry však nemění nic na tom, že v nyní posuzované věci je zdejší soud v důsledku zrušení prvního rozsudku vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), jenž dospěl k výkladu protichůdnému, a navíc zcela explicitně uvedl, že v dalším řízení *„je soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího soudu tak, že rozhodnutí žalovaného je*

zákonně“ (srov. odst. 13 zrušujícího rozsudku NSS, důraz přidán zdejším soudem). Z povinnosti respektovat tento právní názor soud nevyvazuje ani skutečnost, že ohledně výkladu pro věc rozhodného § 78 odst. 7 písm. c) zákona o zaměstnanosti existuje v judikatuře NSS zjevný rozkol (viz opět výše zmiňované rozsudky NSS ze dne 16. 12. 2020, č. j. 1 Ads 282/2019 - 37, a ze dne 22. 1. 2021, č. j. 5 Ads 280/2019 - 38). Výjimku z vázanosti krajského soudu právním názorem vyjádřeným v kasačním rozhodnutí NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) totiž představuje jen změna judikatury NSS formou zákonem předvídanou (tj. rozhodnutím rozšířeného senátu dle § 17 s. ř. s.), event. nález Ústavního soudu a rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva nebo Soudního dvora EU, tedy soudních těles, jež musí respektovat i sám NSS (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 12/2008 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 97/2017 - 42, odst. 16). K takové změně judikatury však v nyní posuzované věci v mezidobí nedošlo. Zdejšímu soudu tudíž nezbyvá, aby i s vědomím převažující judikatorní linie s opačným právním výkladem následoval závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku NSS.

17. Mezi účastníky není sporu o skutkovém stavu věci, tedy žalobkyně požádala o část příspěvku ve výši 111 512 Kč neoprávněně. Z této skutečnosti jsou povinny vycházet i správní soudy (tj. zdejší soud i NSS), které jsou vázány trestním rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi o tom, že podání žádosti o příspěvek za 3. čtvrtletí roku 2011 představovalo dílčí útok pokračujícího přečinu dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, 2 a 4 trestního zákoníku ve stádiu pokusu (§ 52 odst. 2 věta první s. ř. s.). Správní orgány rovněž nerozporovaly, že žalobkyně zaměstnávala více než 50 % osob se zdravotním postižením a že splnila i podmínku bezdlužnosti ve smyslu § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti (viz str. 3 prvostupňového rozhodnutí).
18. Klíčovou je v posuzované věci otázka, zda za situace, kdy žalobkyně v žádosti o příspěvek uvedla zčásti nepravdivé údaje, měla být její žádost jako *celek* zamítnuta, či zda jí měl být přiznán příspěvek alespoň *částecně* ve výši prokazatelně vynaložených mzdových nákladů na zaměstnance se zdravotním postižením.
19. Oprávněnost žádosti o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podané dne 20. 10. 2011 je třeba posuzovat dle § 78 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 31. 12. 2011. To vyplývá z přechodného ustanovení čl. II bodu 9 novelizačního zákona č. 367/2011 Sb., podle kterého se poskytování tohoto příspěvku řídí dosavadním zněním zákona o zaměstnanosti.
20. Příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením představuje motivační opatření, jehož účelem je stimulovat zájem podnikatelů o zaměstnávání osob se zdravotním postižením a kompenzovat případné snížené výnosy a zvýšené náklady z důvodu jejich zaměstnávání. Do 31. 12. 2011 měl tento příspěvek povahu účelové dotace, která nebyla úřadem práce poskytována na základě dohody, ale zaměstnavateli na ni při splnění zákonných podmínek vznikala nárok (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 - 46, č. 3324/2016 Sb. NSS, odst. 40-41). Toto pojetí se zčásti změnilo od 1. 1. 2012, kdy nabytí účinnosti novelizační zákon č. 367/2011 Sb., v jehož důsledku se nezbytnou podmínkou pro poskytnutí příspěvku stalo též uzavření písemné dohody o zřízení či vymezení chráněných pracovních míst s úřadem práce (srov. § 75 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 1. 1. 2012 a dále rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 Ads 115/2016 - 29). S účinností od 1. 1. 2012 tudíž tento příspěvek přestal mít

nárokovou povahu. Pro nyní posuzovanou věc je však rozhodující právní stav do 31. 12. 2011.

21. Podle § 78 odst. 1 věty první zákona o zaměstnanosti „[z]aměstnavateli zaměstnávajícímu více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání těchto osob.“
22. Podle § 78 odst. 2 věty první zákona o zaměstnanosti „[p]říspěvek náleží zaměstnavateli měsíčně ve výši skutečně vynaložených mzdových nákladů na zaměstnance v pracovním poměru, který je osobou se zdravotním postižením, včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu tohoto zaměstnance, nejvýše však 8 000 Kč.“
23. Podle § 78 odst. 7 zákona o zaměstnanosti „[k]rajská pobočka Úřadu práce vydá rozhodnutí o
- a) poskytnutí příspěvku, pokud zaměstnavatel splňuje podmínky pro poskytnutí příspěvku uvedené v odstavcích 1 a 3,
 - b) neposkytnutí příspěvku, pokud nejsou splněny podmínky uvedené v písmenu a), nebo pokud zaměstnavatel v přiměřené lhůtě stanovené krajskou pobočkou Úřadu práce nedoloží součásti žádosti uvedené v odstavci 4,
 - c) neposkytnutí části příspěvku ve výši odpovídající mzdovým nákladům včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění těch zaměstnanců, u kterých zaměstnavatel nedoloží, že jsou osobami se zdravotním postižením, nebo na které nelze podle odstavce 5 nebo 6 příspěvek poskytnout; současně musí být splněny podmínky uvedené v písmenu a)“ (důraz přidán soudem).
24. Z uvedeného vyplývá, že v případě stanovení výše příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením je třeba vycházet ze skutečně vynaložených prostředků na mzdy nebo platy zaměstnanců se zdravotním postižením v daném období (§ 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti), jejichž výše musí být zřejmá z dokladů předložených zaměstnavatelem spolu se žádostí o poskytnutí příspěvku [§ 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti]. I z toho důvodu je příspěvek poskytován zpětně za uplynulé čtvrtletí (§ 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti).
25. Částečně neposkytnout příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním postižením lze podle § 78 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti pouze ve dvou případech, a to tehdy, pokud zaměstnavatel nedoloží, že je zaměstnanec osobou se zdravotním postižením, a dále ze specifických důvodů upravených v odst. 5 a 6 téhož ustanovení. Na případy, kdy nebyly vynaložené mzdové náklady prokázány v plné výši, ale toliko částečně, však dané ustanovení nedopadalo (srov. odst. 10 zrušujícího rozsudku NSS). NSS navíc ve zrušujícím rozsudku vyloučil, že by v této právní úpravě bylo možné spatřovat nezamýšlenou mezeru v zákoně, kterou by bylo nutno překlenout výkladem s použitím *analogie legis* (srov. odst. 11 zrušujícího rozsudku NSS). Za situace, kdy žalobkyně v plném rozsahu neprokázala vynaložení mzdových nákladů tvrzených v žádosti ve smyslu § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, a nesplnila tak jedna ze zákonných podmínek pro přiznání příspěvku, nemohly správní orgány rozhodnout jinak, než žádost o příspěvek jako celek zamítnout. V této souvislosti NSS ve zrušujícím rozsudku podotkl, že pokud „je z veřejných prostředků poskytováno žadatelům určité beneficium, může být po nich na oplátku při uplatnění nároku

požadováno splnění některých procesních povinností a jejich nesplnění může být spojeno s omezením či nepřiznáním nároku.“ Námitka žalobkyně, že jí měl být přiznán příspěvek alespoň v částečné výši, tak není důvodná.

26. Na uvedeném závěru ničeho nemění ani znalecký posudek Ing. Černého, na který je odkazováno v trestním rozsudku. Znalecký posudek obsahuje pouze skutkové závěry, ze kterých Okresní soud v Mladé Boleslavi vycházel při stanovení výše škody způsobené dotačním podvodem, který spáchal tehdejší jednatel žalobkyně. Ze znaleckého posudku však nelze v žádném případě vyvozovat právní závěr, který by zavazoval správní orgány při rozhodování o poskytnutí příspěvku.
27. Argumentovala-li žalobkyně § 78 odst. 9 zákona o zaměstnanosti, soud zdůrazňuje, že dané ustanovení neupravuje podmínky pro *poskytnutí* příspěvku, nýbrž podmínky pro *vrácení* příspěvku, který byl zaměstnavateli vyplacen na základě nesprávných údajů neprávem nebo v nesprávné výši (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 Afs 115/2018 - 27, a ze dne 23. 5. 2019, č. j. 9 Afs 96/2019 - 35). Odkaz na dané ustanovení tak není pro posuzovanou věc přílehlavý.

V. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na výše uvedené soud – vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku NSS – neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
29. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. To neplatí v rozsahu, v němž se krajský soud řídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. února 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu